

A – Pasen 3 – 19 april 2026

Hand. 2,14.22-32; 1 P 1,17-21; Lc 24,13-35 (Emmausgangers)

Moment van herkenning

Het heeft mij altijd verwonderd dat de vrouwen, de apostelen, de Emmausgangers, Jezus niet herkennen als ze hem ontmoeten. Hij moet toch goed herkenbaar zijn geweest? Het was toch de Gekruisigde? Ook al was hij verrezen? Ook al was zijn lichaam verheerlijkt? Maar het was hetzelfde lichaam, zelfs met de kruiswonden.

Maria Magdalena ziet wel een tuinman, die haar zegt: “Waarom huil je? Wie zoek je?” En pas wanneer Jezus haar naam noemt, “Maria”, dan pas herkent ze hem (Joh 20,11-18).

En toen Jezus verscheen aan de elf Apostelen en de mensen van hun groep, werd Hij ook niet herkend. Hij moest zelfs uitdrukkelijk zeggen: “Kijkt naar mijn handen en voeten, ik ben het” (Luc 24,36-43).

En vorige week hoorden we het verhaal van Thomas de zogenaamd “ongelovige”, want hij geloofde niet wat de andere apostelen vertelden. En ook daar moest Jezus zijn handen en zijn voeten laten zien, om duidelijk te maken dat hij het was. En dan pas herkent Thomas Hem (Joh 20,24-31).

En een tijdje later, toen de apostelen aan het vissen waren, stond Jezus aan het strand. Maar Petrus en zijn kameraden herkenden hem niet (Joh 21).

In al deze gebeurtenissen zie we, iedere keer, dat pas na enige tijd, na veel onbegrip, opeens het moment van herkenning komt.

Vandaag horen we het verhaal van de Emmausgangers, leerlingen van Jezus, die van Jeruzalem naar Emmaus lopen, een afstand van 60 stadiën, ruim 11 km, en dat is zeker een dag lopen. Pas tegen de avond komen ze in Emmaus aan, op hun bestemming. Onderweg spreken ze met een andere wandelaar, die ze niet kennen, die hen uitlegt hoe de Heilige Schrift spreekt over de Messias (Luc 24,13-35). Hebben die wandelaars begrepen wie die andere wandelaar was? Ze hebben wel een goed gesprek gehad, maar hebben ze wel begrepen wat die wandelaar vertelde over de Messias, dat Hij het was? Nee, blijkbaar niet, want pas op het moment dat Jezus brood nam, het brood zegende, het brood brak en het hun gaf, toen, opeens, begrepen ze dat het Jezus was, de verrezen Heer. En begrepen ze opeens alles.

Wat de Emmausgangers vandaag gebeurt, dat herkennen wij ook wel, wij allemaal, in ons dagelijks leven. Wij zijn allemaal een beetje Emmausgangers. We trekken op met andere mensen, familieleden, vrienden, collega's, mensen die wij op onze levensweg ontmoeten, die wij kennen, of die wij menen te kennen. Maar kennen wij ze wel echt? De collega's die je iedere dag tegenkomt, hoe kennen wij ze? Kunnen we echt een goed, persoonlijk, een diepgaand gesprek voeren?

En soms gebeurt dat dan wel eens, opeens, in een goed gesprek. Opeens zie je wie die persoon ècht is, dat die medemens veel anders is dan je altijd had gedacht, dat het gesprek opeens gaat over wat ècht belangrijk in het leven is. En dat je zegt: nu zie ik het. Nu begrijp ik wat die persoon voor mij heeft betekend.

Zo gaat het vaker in ons leven: pas als je terugkijkt, dan pas zie je het, dan pas begrijp je het. En dat is ook wat de Emmausgangers vandaag overkomt. Opeens zie je wat al die mensen die je hebt ontmoet, voor jou betekend hebben. Veel meer dan je eerst dacht. Ja, pas als je terugkijkt, dan begrijp je het. Zoals de filosoof Kierkegaard ooit zei: je leven wordt voorwaarts geleefd en achterwaarts begrepen. En de Emmausgangers begripen nu ook wat Jezus hun vertelde over de Messias.

En nu kan ook Petrus, zoals we hoorden in de eerste en in de tweede lezing, hij die Jezus eerst heeft verloochend en die Jezus nog niet eens heeft herkend daar aan het Meer van Galilea, parmantig het geloof verkondigen. Hij is nu een heel ander mens geworden.